

90-aisiais Vilnius garsėjo savo naktinių pasilinksminimų vietomis, kuriose dažnai lankydavosi ne tik „paprasti“ jaunuoliai, bet ir tuometinės pramogų pasaulio žvaigždės, garsūs sportininkai ir net nusikaltėliai. Šiandien nei vienas iš populiariausių tuometinių naktinių klubų nebeegzistuoja, o vietoje jų veikia bibliotekos ir mokslo įstaigos. Kaip naktiniai klubai atrodė 90-aisiais ir kuo legendinės vietos virto šiandien?

Artėjant Nepriklausomybės laikams ir laisvėjant sovietmečio gniaužtams, neįtikėtino populiarumo susilaukdavo vakarais Vilniuje vykstančios pirmosios diskotekos. Jose lankydavosi ne tik pramogų ištroškę studentai, bet ir tų laikų pramogų pasaulio „žvaigždės“.

Tuo metu naktiniuose klubuose *didžėjudavo* ir dabar žinomas dainininkas Tomas Augulis, kuris to meto vakarėlius nostalgiskai prisimena kaip labai svarbią užgimstančios muzikinės kultūros dalį.

„Juokais sakau, kad tuo metu *didžėjai* buvo tokie svarbūs kaip dvasininkai bažnyčiose – ką nuo scenos pasakydavome, tai ir tapdavo naująja norma. Tik pranešdavome ne Dievo žodį, o dalindavomės taip trokštamomis muzikinėmis naujienomis iš vakarų – naujausia muzika, pramogų pasaulio žiniomis, tendencijomis. Tokiu būdu kartu su kolegomis pradėjome formuoti Lietuvos muzikinį paveikslą“, – pasakoja naują šokių muzikos albumą išleidžiantis dainininkas Tomas Augulis ir pristato legendinių 90-ųjų Vilniaus diskotekų vietas ir naktinius klubus.

„Studija“ - vieta auksiniam jaunimui

90-ųjų naktinis gyvenimas ypatingas tuo, kad vis mažiau kontroliuojami ir vis laisvesni pasilinksminimai pagaliau tapo prieinami plačiajai visuomenei. Vis tik labai greitai kai kurie iš naktinių klubų tapo tokie populiariūs, kad buvo pradėti laikyti prestižiniais. Vienas tokių – Saulėtekyje veikusi „Studija“.

„Saulėtekyje, studentų miestelyje, įsikūrusi diskoteka buvo skirta jaunimo linksmybėms,

tačiau greitai tapo turbūt populiariausia diskotekų vieta Vilniuje. Čia lankydavosi tiek žinomiausi sportininkai, pavyzdžiui, „Žalgirio“ komandos futbolininkai, tiek „Mis Lietuvos“ gražuolės, tiek Vilniaus mafijos atstovai – kitaip tariant, čia galėdavai sutikti garsiausius to meto žmones. Įdomiausia, kad visi jie rinkdavosi ne tik pasilinksinti ir atsipalaiduoti, bet ir išgirsti muzikinių naujienų – tuo metu ši diskoteka buvo viena iš nedaugelio vietų, kur galėjai paklausti sunkiai prieinamos vakarietiškos muzikos“, – prisiminimais dalijasi T. Augulis.

Vakarėliai čia vykdavo šių laikų standartais visiškai neįprastu metu – nuo 20:00 iki 23:00, tačiau žmonės prie durų būriuotis pradėdavo jau nuo 18:00, kad būtų tikri, jog spės patekti į diskoteką. Beje, dienomis naktinio klubo patalpos transformuodavosi ir virsdavo paprasta valgykla.

„Nors dabar toks lygis, kai klubas virsta valgykla, mums atrodo visiškai juokingas, tuo metu ši vieta laikyta prestižine. Patekti į ją būdavo sudėtinga, nes čia ėmė lankytis vis daugiau garsenybių, o mes, čia leidžiantys muziką, greitai ir patys tapome žinomais visame Vilniuje“, – pasakoja T. Augulis.

Šiandien šiose patalpose veikia Vilniaus Universiteto biblioteka.

„Amicus“ - didžiausi „Studijos“ konkurentai

Saulėtekioje, netoli „Studijos“ patalpų 90-ųjų jaunimas pasilinksinti galėdavo ir dar vienoje diskotekoje, pavadinimu „Amicus“.

„Žodis *amicus*, išvertus iš lotynų kalbos, reiškia „draugas“. Būtent taip šis klubas ir atrodė – puiki ir visiems draugiška vieta, kur galima kartu smagiai pasilinksinti. Be to, „Amicus“ erdvė buvo turbūt labiausiai panaši į tai, ką šiandien matome klubuose. Tai buvo ne bendrabučio rūšys ar valgykla, bet konkrečiai diskotekoms skirta erdvė, atitinkanti nors ir nedidelius, bet visus 90-iesiems būdingus standartus“, – pasakoja T. Augulis.

Šis klubas buvo turbūt didžiausias „Studijos“ konkurentas. Tiesa, pastaroji buvo laikoma „auksiniam jaunimui“ skirta vieta, kur patekti galėjo ne kiekvienas, o „Amicus“

pasilinksinti galėdavo ir plačioji auditorija, sako T. Augulis: „Aš grodavau „Visytėje“ – taip buvo vadinama „Studija“ – o „Amicus“ muzikuodavo dabar žinomas TV laidų vedėjas Arnas Klivečka. Su juo puikiai sutarėme, bet kartu buvome ir didžiausi konkurentai.“

Šiandien „Amicus“ patalpose, Saulėtekyje, veikia Vilniaus Universiteto Verslo mokykla.

„Statybininkų rūmai“ – čia lietuviams vietos

nebuvo

Kalbant apie 90-ųjų naktinį gyvenimą ir diskotekas, neįmanoma išvengti rusų ir lietuvių santykių temos – naktiniai klubai buvo aiškiai pasiskirstę auditorijomis.

„Taip jau nutiko, kad vienuose klubuose dažniausiai linksmindavosi rusakalbiai, kitose – lietuviai. Tai priklausė dažniausiai nuo to, kurioje vietoje klubas įsikūręs. Štai, pavyzdžiui, tuomet tankiai rusakalbių apgyvendintame Naujamiestyje veikusi „Statybininkų rūmų“ diskoteka lietuvių susilaukdavo labai mažai. O, pavyzdžiui, Saulėtekyje veikusios diskotekos buvo išimtinai lietuviškos. Taip užsisukdavo amžinas ratas ir skirtis buvo vis didesnė – rusakalbių pamėgtuose klubuose grojo vis daugiau primityvaus popso ir rusiškos muzikos, tad lietuviams ten darėsi vis mažiau ir mažiau įdomu“, – prisimena T. Augulis.

„Statybininkų rūmų“ diskoteka Vilniuje taip pat buvo puikiai žinoma ir populiari, tačiau dėl kultūrinių skirtumų su „Studija“ ir „Amicus“ nekonkuravo. Panašią auditoriją traukdavo kitos pasilinksminimų vietos – ant Tauro kalno buvę „Profsajungų rūmai“, netoli stoties įsikūrę „Geležinkeliečių rūmai“ (dab. „Kablys“) ar Žirmūnuose veikę „VRM rūmai“ (dab. Vilniaus kultūros, pramogų ir sporto rūmai).

„Ne paslaptis, kad lietuviai pastarosiose diskotekose nesilankydavo dar ir todėl, kad tautiniai nesutarimai dažnu atveju baigdavosi muštynėmis. Kalti čia būdavo ne rusai ar lietuviai, bet nesusiformavusi naktinių linksmybių kultūra. Žmonės dar nemokėjo teisingai linksintis ir per daug atsipalaidavę imdavo ieškoti pretekstų peštynėms – kalbų skirtumai tam buvo puikus pretekstas. Todėl norint ramiai pasilinksinti ir atsipalaiduoti, lietuviams tekdavo rinktis kitas vietas“, – pasakoja T. Augulis.

„Pedagoginis institutas“ jungė ir rusus, ir lietuvius

Nors skirtis tarp rusų ir lietuvių buvo didelė, Vilniuje veikė viena vieta, kurioje draugiškai sutilpti galėdavo kelios tautos. Tai Pedagoginio instituto (dab. Lietuvos edukologijos universitetas) bendrabučio rūsys.

„Čia buvo ta vieta, kur draugiškai linksintis galėdavo tiek rusai, tiek lietuviai – šia prasme tai buvo tikrai išskirtinė vieta. Man ji svarbi dar ir todėl, kad čia prasidėjo mano kaip *didžėjaus* karjera – bendrabučio rūsyje rengdavome diskotekas, apie kurias žinojo visas miestas“, – pasakoja T. Augulis.

Vėliau šalia buvo pastatytas naujas pastatas, į kurį persikėlė ir diskotekos – naujoji vieta buvo vadinama „Bičiuliais“. Su šios diskotekos atsiradimu baigėsi ir bendrabučio vakarėlių era. Dabar abiejose šiose vietose veikia bibliotekos.

„Kartais juokauju, kad 90-ųjų diskotekų vietose išdygusios bibliotekos yra kaip natūrali mūsų veiklos tąsa – vakarėlių metu ir mes šviesdavome žmones. Čia buvo galima ne tik atsipalaiduoti ir pasilinksinti, bet ir išgirsti vakarietiškos ir tuo metu dar sunkiai prieinamos muzikos. O šokių metu turėdavome šiais laikais nesuvokiamą intarpą – tarp dainų skaitydavome muzikines žinias ar naujienas, nes žmonės buvo beprotiškai ištroškę gaivaus užsienio kultūros gūsi“, – prisimena T. Augulis.

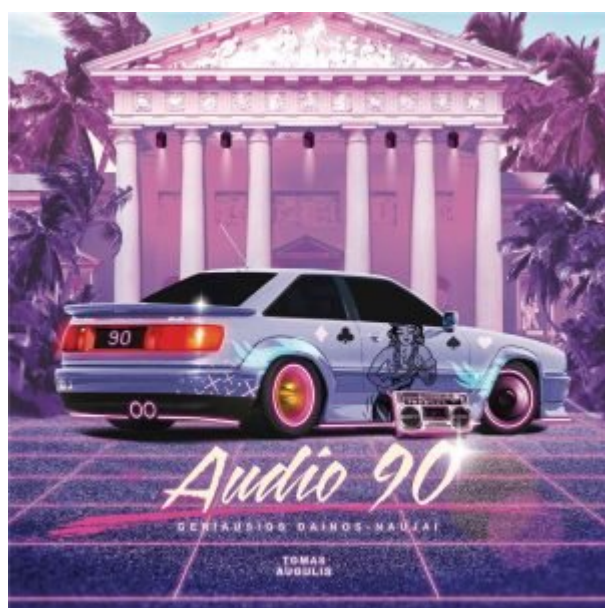
„Lietuvos“ viešbutis - ūždavo 22-asis aukštas

90-aisiais Vilniuje veikė ir itin populiari vakarėlių vieta – legendinio viešbučio „Lietuva“ 22-asis aukštas. Čia rengiami vakarėliai būdavo itin trunkūs ir populiari, bet prieinami tik išrinktiesiems.

„Šis naktinis klubas išskirtinis tuo, kad „paprasti mirtingieji“ čia patekti negalėdavo. Linksintis čia eidavo politikai, aukščiausio lygio žvaigždės, tuo metu siautėjusių grupuočių vadeivos. Norint čia patekti, reikėjo turėti tinkamą pažinčių arba daug pinigų – žmonėms „iš gatvės“ čia vietos nebuvo“, – pasakoja T. Augulis.

Šiame klube jau kaip dainininkui yra tekę koncertuoti ir pačiam T. Auguliui. Pasak jo, nors Saulėtekyje veikusi „Studija“ jau spėjo pagarsėti kaip garsenybių diskotekų vieta, 22-ajame viešbučio aukšte lygis buvo dar „profesionalesnis“.

„Be to, kad pro langus atsiverdavo Vilniaus panorama, ši vieta išskirtinė buvo todėl, kad čia buvo galima gauti įprastai sunkiai prieinamų gėrimų ir patiekalų. Savo lygiu ši vieta buvo turbūt panašiausia į tai, ką galėjome rasti vėliau atsiradusiuose moderniuose kokteilių baruose“, – pasakoja pašnekovas.

Diskotekas prisiminti paskatino kūryba

Prisiminti legendines 90-ųjų diskotekas Tomą Augulį paskatino naujasis jo albumas, kuriame – geriausios ir populiariausios atlikėjo dainos perkurtos naujai, naudojant šiuolaikinį šokių muzikos skambesį.

„90-ųjų muzikines madas ir tai, ką tuo metu grojau geriausiose Vilniaus diskotekose, vėliau bandžiau perteikti ir savo dainose. Visai neseniai prisiminęs „tuos“ laikus, kai grodavau minėtuose naktiniuose klubuose, į vieną vietą surinkau populiariausias savo dainas, kurių dauguma gimė būtent devintajame dešimtmetyje. Jas pabandžiau įrašyti naujai, palikdamas tik senas melodijas ir tekstus, o garsą „pasiskolindamas“ jau iš dabarties tendencijų. Taip gimė naujas mano albumas, kuris dienos šviesą išvydo jau šiandien“, – pasakoja T. Augulis.

Naujajame T. Augulio šokių muzikos albume „Audio 90“ klausytojai ras 11 populiariausių atlikėjo kūrinių, tarp kurių ir hitais tapę „Pasimatymas (Mano Mieloji Mh – Aha)“, „Mano Saule“, „Sąnariai“ ir kiti.

Populiariausi 90-ųjų naktiniai klubai Lietuvoje: traukė mafiją ir
įžomybes, o šiandien virto bibliotekomis

